

Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης: Η Ποιμαντική των Μοναχών

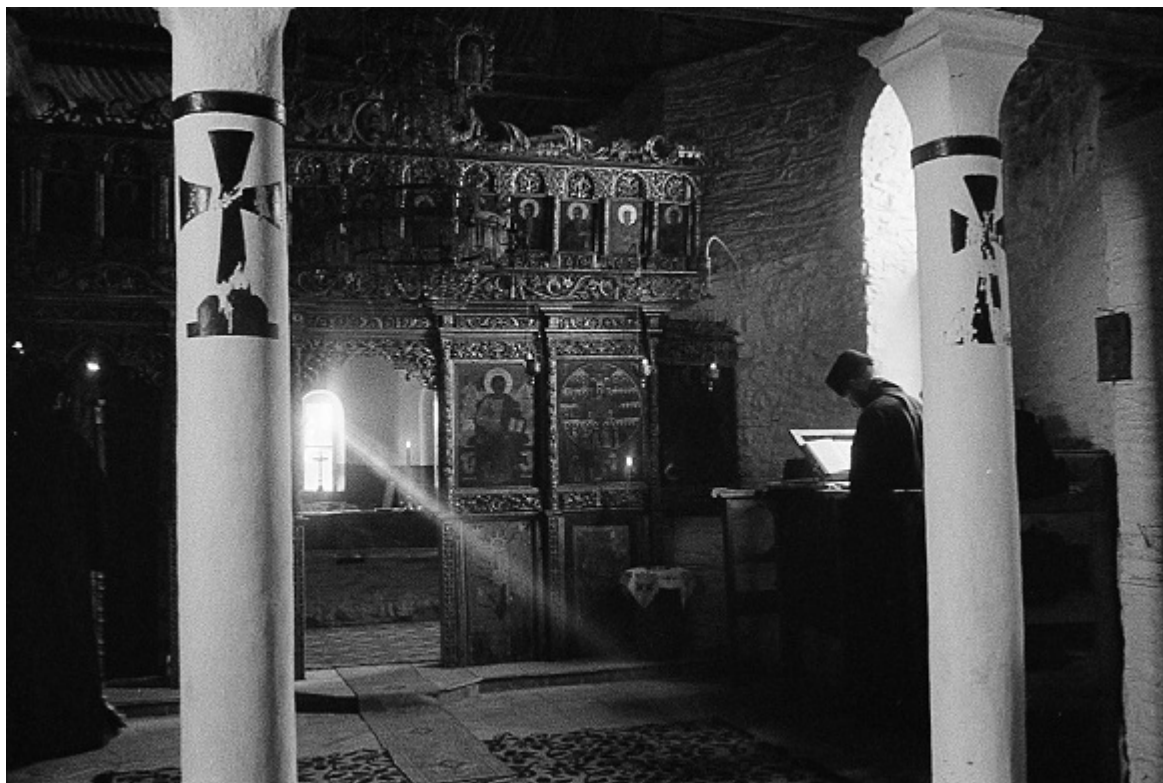
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1lqcZU1>]

Γ.Ποιμαντική των μοναχών.

Το ηδύ εντρύφημα και η δια βίου διδαχή του Γέροντος είναι η μοναχική ζωή. Σ' αυτή τη ζωή εκλήθη υπό του Θεού, την πόθησε παιδιόθεν, την βίωσε βαθύτατα -θεωρητικά και πρακτικά- από την πρώτη νεότητά του, την αγάπησε «εις τέλος» [493], διετράνωσε και φανέρωσε την αξία της , απεκάλυψε τα μυστικά βάθη της με τρόπο μυσταγωγικό, πρόβαλε την αγιότητα ως πεμπτουσία της. Μίλησε για το κάλλος , την αποκαλυπτικότητα και τη βίωση της μοναχικής πολιτείας. Ο π. Αιμιλιανός , κατά θέλημα, ευδοκία και πρόκριση Θεού ανέλαβε το ρόλο του χειραγωγού ψυχών, του κατηχητού και του αναδόχου στην απόταξη και σύνταξη με το Χριστό πολλών ανθρώπων που προτίμησαν να αποδεχθούν τη θεία κλήση σε μια εποχή που η υψουμένη θάλασσα του βίου[494] φάνταζε μεν δελεαστική ήταν όμως απογοητευτικά ρηχή.

φωτο: μ. Γαβριήλ Φιλοθεΐτης

Πρότυπα και οδοδείκτες αυτής της προσωπικής και κατόπιν κοινοβιαρχικής[495] του πορείας είναι τα ασκητικά η οργανωτικά κείμενα μεγάλων πατέρων – θεμελιωτών της μοναχικής πολιτείας (Μ. Αντώνιος , Μ. Βασίλειος, Μ. Παχώμιος κ. α.) , οι κτητορικές διατυπώσεις αγίων ηγουμένων (όπως οι άγιοι Σάββας, Θεοδόσιος, Θεόδωρος Στουδίτης, Αθανάσιος Άθωνίτης, Αθανάσιος Μετεωρίτης, Γρηγόριος Παλαμάς , Βησσαρίων Λαρίσης κ.α) [496], η παράλληλη μελέτη τυπικών μεγάλων βυζαντινών μονών [497], η μελέτη κι ερμηνεία των ασκητικοπατερικών αποφθεγμάτων , επιστολών η έργων σχετικά με τη μοναχική ζωή (Αββάς Μακάριος, Ησαΐας, Ησύχιος Πρεσβύτερος κ.α.) , η παρουσίαση εν εκτάσει βίων αγνώστων μεγάλων αγίων μοναστών (π.χ. Νείλος Καλαβρός[498] κ.ά.), η παράλληλη πορεία με ανανεωτικές μορφές του σύγχρονου μοναστικού ρεύματος. Όλα αυτά για να αναδείξει την αναγωγική έλξη στον ησυχαστικό πόθο και να οδηγήσει ψυχές επί τα ίχνη «...των την ουράνιον πολιτείαν, εθελόντων κατορθούν και την εις βασιλείαν των ουρανών άγουσαν βουλομένων οδεύειν οδόν» [499]. Στις κουρές των μοναχών του είτε στο Μετέωρο είτε στους αγίους Θεοδώρους , είτε στην Σιμωνόπετρα είτε στην Ορμύλια , απεκάλυπτε ένα αλλοιωμένο υπό της χάριτος , πάσχοντα τα θεία , αγγελοπρεπή εαυτό[500] που ήταν πυρ πνέων , και προκαλούσε «τον έλεον και τον φόβον» για να οδηγεί στην κάθαρση[501]. Οι μοναχικές του κουρές ήταν μια ευκαιρία για να αναθεωρεί κανείς την προσωπική του ζωή , τη σχέση του με την Εκκλησία και την αγιότητα : «...Κανένας μας δεν

γεννήθηκε για οποιονδήποτε άλλο λόγο , παρά για να εξαγγέλλει την αγάπη και τη μεγαλειότητα του Θεού. Λαμβάνοντας κουρά... αποκαθιστάμεθα εις έναν έτερον κόσμο και όχι στον ορώμενο. Ως μοναχοί στον κόσμο αυτόν είμεθα ξένα οράματα. Θα πρέπει οι ενέργειές μας να είναι απόρροιες του Θεού, να είναι θεοειδείς ενέργειες , οι οποίες φθάνουν εις ένα βάθος, εις ένα ύψος, εις μίαν δύναμι, εις μίαν ζωηρότητα, εις μίαν απολυτότητα...» [502].

α. Μοναστική κλήση.

Η θεμελίωση της μοναστικής κλήσης βρίσκεται στο λόγο του Κυρίου «ου πάντες χωρούσιν τον λόγον τούτον αλλ οἷς δέδοται...» (Ματ. 19.11). Οι πάντες είναι κεκλημένοι στη ζωή του Αγίου Πνεύματος [503], τη ζωή της τελειότητας και της ελευθερίας, αλλά δεν το κατανοούν. Υπάρχουν όμως εκείνοι , που δέχονται την προσωπική κλήση του Θεού εν τόπω και χρόνω ως «πάσχα» δηλ. μετάβαση από το ψυχικό στο πνευματικό σώμα[504]. Κατόπιν ακολουθούν το πρότυπο της ησυχαστικής ζωής του ίδιου του Κυρίου[505]. Η κλήση αυτή έχει κόστος και οφείλει να χαρακτηρίζεται από εκφαντορική – αποκαλυπτική των θείων ενεργειών διάθεση , μαρτυρικό – θυσιαστικό φρόνημα , φιλοαναχωρητική διάθεση [506], προφητική και αποστολική αυταπάρνηση. Παραβάλλει ο Γέροντας τη φυγή του μοναχού στην έρημο με τη συμβολική εκείνη εικόνα της αποκαλύψεως κατά την οποία η παρθένος (που προτυπώνει την Εκκλησία)[507] καταφεύγει στην έρημο για να σωθεί από τον αλάστορα. Η οργάνωση της μοναχικής πολιτείας είναι μια προσπάθεια να διασωθεί το αμιγές του εκκλησιαστικού πληρώματος και να μεταλαμπαδευθεί το φως της σωτηρίας στους αιώνες. Δεν είναι ένα ευκαιριακό σύμπτωμα , μία φυγή στην προσωπική ευσέβεια , μία αντίδραση στην Εκκλησία και την κοινωνική ζωή , αλλά μία υπέρβαση και ταυτόχρονα αποδοχή για να τηρηθεί ανόθευτη αυτή η ζωή · μία πλήρης κατάφαση των βαθύτερων εφέσεων, δικαιωμάτων, αναγκών, ανατάσεων της ανθρώπινης ψυχής , μία έκφραση αγάπης προς την Εκκλησία, τη ζωή της οποίας ο του κόσμου κεχωρισμένος ποθεί και διεκδικεί εν πληρότητι[508].

[Συνεχίζεται]

493. Ιω. 13,1

494. Ειρμός στ ὡδῆς κανόνος ὀρθρου Πέμπτῃς πλ. Β ἤχου στὴν Παρακλητικὴ, ὁπ. παρ., σ. 331

495. Ιω. Φουντούλη, Πρόλογος , στις Κατηχήσεις τ. 4, ὁπ. παρ. , σ. ιθ

496. Σωτηρίου Μπαλατσούκα, Το μοναχικό -ασκητικό ιδεώδες του από

Μετεώρων Γέροντος Αιμιλιανού του Σιμωνοπετρίτου, (ανέκδοτη εργασία)
2004 , σ. 1.

497. Αρχιμ.Αιμιλιανού ,οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, σ. 84 – 88.

498. *Όσιος Νείλος ο Καλαβρός* , εκδ. Ι.Κοινοβίου Ευαγγελισμού , Ορμούλια 1991, σ.
9-52.

499. Κατήχηση Ακολουθίας μεγάλου μοναχικού σχήματος, Μ. Ευχολόγιον, εκδ.
Αστέρος, σ. 207-213

500. Αρχιμ. Ελισαίου , μνημ.εργ. , στο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ*, σ. 25 κ.ε.

501. Πρβλ. ορισμός τραγωδίας από τον Αριστοτέλη.

502. Αρχιμ.Ελισαίου , οπ.παρ., σ.26

503. Αρχιμ.Αιμιλιανού , Λόγος περί Αγίου Πνεύματος,εκδ. ΙΝΔΙΚΤΟΣ, Αθήναι 2006,
σ.21-22

504. *Α Κορ. 15, 44*

505. Καθηγουμένου Αιμιλιανού,Μοναχικός Βίος, στο συλλογικό έργο
ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΑ, Άγιον Όρος , 1991, σ. 115 – 131

506. Αρχιμ.Αιμιλιανού, Το μαρτύριον ως αφετηριακόν στοιχείον, εις τον
ορθόδοξον μοναχισμόν, στο Κατηχήσεις τ.1 σ. 291-316.

507. *Αποκλ. 12.6.*

508. Πρβλ. Γεωργίου Μαντζαρίδη, *Κοινωνιολογία του Χριστιανισμού*, οπ. παρ.,
σ.93-95.